

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 16618/15
Дана 09.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, др Владан Станојев и Станимирка Лаловић, чланови већа, уз учешће саветника Весне Слијепчевић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове Београд, број 46-00-00141/1998/07 од 17.11.2015. године, уз учешће заинтересованог лица ЗЗ “А.А.” из ..., кога заступа Игор Јерковић, адвокат из Новог Сада, Максима Горког 43, у правној ствари враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе 07.02.2018. године, у нејавној седници ваћа одржаној 09.02.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА.**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац Република Србија, да заинтересованом лицу ЗЗ “А.А.” из ..., на име трошкова управног спора исплати износ од 34.500,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против делимичног решења, Градске управе за урбанизам и стамбене послове, града Новог Сада, Управе за имовинско правне послове и имовину града, број I-3-462-16/97 од 20.03.2015. године којим је ставом 1. диспозитива усвојен захтев Земљорадничке задруге “А.А.” из ..., ..., матични број ..., за враћање задружне имовине у КО ... Ставом 2. диспозитива утврђено је да ЗЗ “А.А.” из ... по правном основу куповине стакла право власништва на пољопривредном земљишту површине 202ха 79а 98м² у КО ... и то на

следећим катастарским парцелама – парцели број ...-потес пашњак, њива друге класе у површини од 13ха 09а 45м² – парцели број ...- потес пашњак, њива друге класе и њива четврте класе у укупној површини од 38ха 91а 32м² – парцели број ... – потес пашњак, њива прве класе и њива друге класе у укупној површини од 24ха 09а 34м² – парцели број ... – потес пашњак, њива друге класе у површини од 25ха 94а 72м² – парцели број ... – потес пашњак, њива друге класе у површини од 46ха 38а 17м² – парцели број ...- потес пашњак, њива друге класе и њива треће класе у укупној површини од 37ха 05а 15м² и парцели број ...-потес пашњак, њива друге класе у површини од 17ха 31а 83м². Ставом 3. диспозитива решења обавезана је Република Србија као титулар права државне својине да је дужна признати и трпети да се 33 “А.А.” из ... овде заинтересовано лице по правноснажности овог решења упише у јавним књигама о евиденцији непокретности и правима на њима као власник задружне имовине на пољопривредном земљишту уписаном у лист непокретности број ... КО ..., које је државна својина Републике Србије у 1/1 дела, чији је корисник Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Београд парцеле ближе описане у диспозитиву 2. решења с тим да ће Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије у својству корисника земљишта, након извршења овог решења, предати у посед наведено пољопривредно земљиште заинтересованом лицу. Ставом 4. диспозитива решења наведено је да се приговор а.д. “Б.Б.” из ..., Атар 25 о недостатку пасивне страначке легитимације у односу на повраћај пољопривредног земљишта уважава. Ставом 5. диспозитива наведено је да ће се о делу захтева 33 “А.А.” из ... од 22.06.2004. године, односно повраћај покретних ствари одлучити посебним решењем, а након што се утврде све одлучујуће чињенице. Ставом 6. диспозитива решења наведено је да ће се о трошковима донети посебан закључак. Ставом 7. диспозитива решења наведено је да ће се о захтеву Земљорадничке задруге “А.А.” из ... за враћање задружне имовине у КО ... одлучити посебним закључком.

Тужбом, поднетом Управном суду 02.12.2015. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да није правилно примењен закон, није поступљено по правилима поступка и није правилно утврђено чињенично стање. Посебно истиче да је погрешно утврђена пасивна легитимација Републике Србије према члану 5. Закона о начину и условима за признавање права и враћања земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда и конфискацијом због неизвршених обавеза из обавезног откупа пољопривредних производа (“Службени гласник РС”, бр. 18/91 и 42/98), јер странке у овом поступку могу бити са једне стране искључиво ранији сопственик, односно његови правни следбеници, а са друге стране општина и пољопривредна или друга организација код које се одузето земљиште налази. Указује да из приложеног извештаја вештака В.В. од 22.03.1993. године неспорно произлази да је целокупно земљиште чију предају тражи 33 “А.А.” правни претходник те задруге добио на коришћење одлукама надлежних органа, а што значи да је првостепени орган могао утврдити да наведена задруга може тражити предају враћања пољопривредног земљишта у свој посед само на оним парцелама за које на правно релевантни начин докаже да су стечене правним пословима. Истиче да првостепени орган није доставио законском заступнику тужиоца доказе о правном основу ранијег стицања стварних права на предметном земљишту од стране наведене задруге, односно њеног правног претходника да би исто земљиште уопште могло бити предмет располагања у поступку враћања. Посебно наглашава да се

модел разграничења имовине пољопривредног земљишта ДП “Б.Б.” добијене стварањем ПРО ... 1976. године и од ПД “А.А.” чији је наводни правни следник ЗЗ “А.А.” а који је урађен од Г.Г. 1999. године односи на међусобна потраживања предлагача и противника предлагача, а не на овде погрешно пасивно легитимисану Републику Србију. Овај модел уствари представља предлог расподеле како је то назначено у тачки 10. Сматрају да су без изведеног детаљног вештачења, као и без могућности благовременог активног учешћа законског заступника Републике Србије противно Закону створени услови за отуђење државне, сада јавне својине Републике Србије и тиме оштећена имовина државе Републике Србије. Указују да је нејасно из којих разлога је моделом из 1999. године за разграничење предложено искључиво земљиште из тачке 10. а не земљиште корисника ДП “Б.Б.” што је указивало на обавезу органа управе да утврди који су подаци коришћени на који начин је утврђено стање уписаних стварних права на том земљишту. Додаје да није јасно да ли је моделом разграничења утврђено колика је укупна површина комасираног земљишта тадашњег корисника ПРО “Д.Д.” које се морало састојати од катастарских парцела купљених како од стране ДП “Б.Б.” тако и од ПД “А.А.” тј. колика површина која је из тако укупне комасационе масе земљишта припада како ДП “Б.Б.” тако и ПД “А.А.” односно тзв друге ЗЗ “А.А.”, као и да ли је ДП “Б.Б.” применом таквог модела у поступку разграничења постало власник како на земљишту које је наводно стекло правним пословим и својим средствима тако и на земљишту стеченом на исти начин од стране ПД “А.А. чији наводни правни следбеник друге ЗЗ “А.А.”. Напомиње да није разјашњено на основу којих је то доказа и друге документације приложене списима предмета несумњиво утврђен моменат и чињеница да је ЗЗ “А.А.” правни следбеник друге ЗЗ “А.А.” и да је предметну имовину стекла теретним правним послом на основу купопродајног уговора који је као купац закључио у периоду од 1962. до 1963. године са физичким лицима а чија су имена наведена у образложењу оспореног решења. Сматра да су из наведених разлога сви докази о правном следбеништву подносиоца захтева морали бити предмет доказног поступку у току разграничења и формирања проспекта приватизације, а такође су морали бити достављени и правобранилаштву као законском заступнику Републике Србије. Указују на одредбе члана 9. и 10. Закона о претварању друштвене својине на пољопривредном земљишту у друге облике својине (“Службени гласник РС”, бр. 49/92 и 54/96). Истиче да је тужени орган погрешно утврдио чињенично стање и неправилно применио материјално право јер нису испуњени услови из члана 95. и 96. Закона о задругама. Ово из тих разлога што а.д. “Б.Б.” ... а не ресорно Министарство представља другог корисника којем је земљиште пренето организационим односно статусним променама. Такође истиче да је пољопривредно земљиште чије је враћање одређено првостепеним решењем које је сада оспореном одлуком потврдио тужени орган стечено из општенародне имовине 1945. године и принудног откупа односно пољопривредног земљишног фонда из 1953. године као и конфискације 1953. године, што значи да тада постојећа друга Земљорадничка задруга “А.А.” уопште није имала имовину у власништву већ је држала у поседу односно у режиму права коришћења пољопривредног земљишта као опште народно односно тада друштвену имовину. Из наведеног произлази да подносилац захтева у мометну ступања на снагу Закона о задругама 1996. године није ни могао поседовати доказ да су предметне парцеле биле у власништву раније постојеће задруге после 01.07.1953. године, односно да је та раније постојећа задруга сваку појединачну катастарску парцелу стекла правним послом и својим средствима. Посебно истиче да

су предметне катастарске парцеле формиране након комасације па је нејасно по ком правном основу је на враћање обавезана Република Србија а не “Б.Б.”. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење и ожалбено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при одлуци из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице доставило је одговор на тужбу и предложило да суд тужбу одбије и одбаци као и да им накнади трошкове управног спора.

Управни суд одржао је усмену јавну расправу дана 07.02.2018. године у смислу одредбе члана 34. Закона о управним споровима, имајући у виду да је у конкретном случају усмена јавна расправа обавезна, будући да је у управном поступку учествовало више странака са супротним интересима.

На усмену јавну расправу приступио је за тужиоца Дарија Марковић, по овлашћењу државног правобранилаштва, Одељења у Новом Саду, за заинтересовано лице Ђ.Ђ. директор задруге, као законски заступник и пуномоћник адвокат Игор Јерковић из Новог Сада, иако уредно позвани тужени није приступио свој изостанак није оправдао нити је тражио одлагање.

Пуномоћник тужиоца истакао је да у свему остаје код поднете тужбе, навода у истој и прецизираног тужбеног захтева. Доставља поднесак Министарства пољопривреде и заштите животне средине и упућује на наводе овог поднеска. Предлаже да му тужени накнади трошкове управног спора.

Пуномоћник заинтересованог лица је изјавио да остаје код навода из писменог одговора на тужбу и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану и да обавезе тужиоца да му накнади трошкови спора у складу са трошковником. Законски засуптник заинтересованог лица противи се садржају достављеног поднеска тужиоца у односу на наводе из поднеска да заинтересовано лице није за све време трајања поступка доказало правно следбеништво и остаје код тврдње да је заинтересовано лице то доказало.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, одржане усмене расправе ове управне ствари, као и навода странака нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је ожалбено решење донето у извршењу решења Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове број 46-00-00141/1998 од 15.01.2015. године којим је поништено делимично решење првостепеног органа од 31.01.2013. године, а које је донето у поступку извршења пресуде Управног суда број III-3 У-5264/14 од 28.11.2014. године. Подносилац а.д. “Б.Б.” из ... доставио је документацију за све парцеле које је 33 “А.А.” стекло теретним правним послом, решење Комисије за комасацију за парцеле које су биле предмет купопродаје, а ради утврђивања које су

парцеле биле унете у поступку комасације у комасациону масу, односно које парцеле су у поступку комасације додељене са означеним новим парцелним бројевима класом и културом. Пуномоћник а.д. “Б.Б.” доставио је поднесак у коме наводи да а.д. “Б.Б.” више не користи предметно зељмиште, да је а.д. “Б.Б.” приватизовано 2005. године и у прилог доставио елаборат за КО ... и извештај РГЗ – СКН Нови Сад на основу чега је дошло до уписа истих непокретности у корист Републике Србије. Дописом од 26.11.2012. године обавештено је Републичко јавно правобранилаштво о покренутом поступку подносиоца захтева за враћање задружне имовине ЗЗ “А.А.”. Републичко јавно правобранилаштво је 19.12.2012. године доставило своје изјашњење у којем се противи враћању предметног пољопривредног земљишта и истакло да задруга може да тражи предају само на оним парцелама које су стечене теретним правним послом. На усменој јавној расправи одржаној 27.12.2012. године Републичко јавно правобранилаштво као законски заступник Републике Србије није присуствовао нити изостанак оправдало, а записник са расправе је достављен на изјашњење. Надаље је из уверења Регистра Привредног суда од 13.04.1998. године и друге документације приложене списима предмета утврђено да је ЗЗ “А.А.” правни следбеник друге ЗЗ “А.А.”, да је имовину стекла теретним правним послом на основу купопродајног уговора које је као купац закључила у периоду од 1962. године и 1963. године са физичким лицима чија су имена наведена. Извршен је увид у Споразум о разграничењу права и обавеза од 22.03.1976. године где је у члану 4. утврђено да је друга ЗЗ “А.А.” приликом интеграције у ПРО “Д.Д.” пренела безтеретно на ДМ “Б.Б.” сво своје пољопривредно земљиште, дакле из свог пољопривредног земљишта које је задруга стекла теретним правним послом – куповином. Из налаза вештака В.В. од 09.03.1993. године и допуне од 26.12.1995. године израђеног у поступку код Општинског суда у Новом Саду у предмету пословни број П .../91, који је сачињен на основу решења Геодетеске управе број 952-89/80 од 25.03.1980. године и извештаја РГЗ – СКН Нови Сад број 952-4/2004-331 од 13.09.2004. године је утврђено да је током 1976. и 1977. године извршена комасација земљишта, да је све парцеле које ЗЗ “А.А.” пренела на ООУР “Б.Б.” класиране и сведене на вредносне јединице које служе код нове наделе односно комплексирања земљишта, односно објашњен је начин на који су парцеле у комасационом поступку сведене на вредност јединице. Такође, на основу наведеног налаза сачињен је модел на основу кога се разграничила имовина ДП “Б.Б.” добијена стварањем ПРО “Д.Д.” 1976. године и ПД 1960. до 1975. године те из наведеног модела утврђено које парцеле треба да се врате ЗЗ “А.А.” на основу комасационих бодова и на начин описан у диспозитиву првостепеног решења у површини од 163ха 88а 66м², односно 1.55.908,7 комасационих поена. У поновном поступку поступајући по обавезујућим примедбама из решења Министарства финансија од 15.01.2015. године првостепени орган је на основу прецизног захтева предлагача од 03.01.2015. године утврдио да је услед препарцелације потребно вратити и новонасталу парцелу број ... КО ... укупне површине 38ха 92а 32м² што укупно износи површину за враћање од 202ха 79а 98м² односно да су испуњени сви законски услови за враћање. Незадовољан наведеним делимичним решењем тужилац је изјавио жалбу која је оспореним решењем одбијена.

Одредбом члана 95. Закона о задругама (“Службени лист СРЈ”, бр. 41/96, 12/98 и “Службени гласник РС”, бр. 101/05, 34/06) прописано је да ће имовина која је била у власништву задруге и задружних савеза односно савеза задруге после 01.07.1953.

године, а која је организационим, односно статусним променама или на други начин пренета без накнаде другим корисницима који нису задруге или задружни савези бити враћена задрузи исте врсте чија је имовина била, а ако ње нема онда задрузи исте врсте која послује на подручју на коме је пословала задруга која је била власник имовине чији се повраћај тражи, односно задружном савезу који врши функције задружног савеза, односно савеза задруга чија је имовина била. Одредбом члана 97. Закона о задругама се наводи да ако се имовина из члана 95. и 96. тог закона не може вратити у облику у коме је пренета без накнаде подносилац захтева има право да тражи новчану противвредност имовине, ако се са обвезником враћања имовине не споразуме да се враћање имовине врши у другим стварима и правима.

По оцени Управног суда правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца налазећи да је првостепени орган правилно утврдио да је 33 "А.А." из ... испунило услове прописане законским одредбама, јер је из достављене документације у списима предмета утврђено да је она правни следбеник друге земљорадничке задруге "А.А." а на основу документације утврђено је коју је имовину стекла теретним правним послом, као и да је њу без накнаде пренела на ДП "Б.Б." из ..., правног претходика а.д. "Б.Б." из ..., а да је ово земљиште сада у својини Републике Србије, на којем право коришћења има Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије. Такође све парцеле су идентификоване, као парцеле старог стања, унете у комасациону масу од стране ДП "Б.Б.", те у земљиште које је ДП "Б.Б." изнело из комасационе масе изражено у вредносним јединицама, прерачунате у вредности у површини коју треба вратити 33 "А.А." .

Суд је као неосноване ценио наводе тужбе да је одлука погрешно заснована на налазу вештака. Ово стога што је из приложених осталих доказа, налаза вештака и купопродајних уговора правилно утврђено да је 33 "А.А." стекло предметно земљиште теретним правним послом – куповином у површини од 201ха 33а 17м² и да предмет враћања треба да буду парцеле уписане у ЛН број ... у КО ... у укупној површини од 202ха 79а 98м², која разлика је настала због протекла времена и преласка са аналогног на дигитални систем у Служби за катастар непокретности Републичког геодетског завода. Сем тог суд налази да је у току поступка поступљено по налогу из пресуде Управног суда број III-3 У. 5264/14 од 28.11.2014. године

Неосновани су наводи жалбе Републичког јавног правобранилаштва, који се понављају и у тужби да му није омогућено учешће у поступку, односно да се није изјашњавао о моделу из 1999. године. С обзиром да је из списка предмета утврђено да, иако уредно позван на усмену јавну расправу 27.12.2012. године РЈП, као законски заступник Републике Србије, није присуствовао нити изостанак оправдао, записник са расправе достављен је на изјашњење, а изјашњење од 19.12.2012.године у коме наводи да се противи враћању пољопривредног земљишта, те допис правобранилаштва од 17.01.2013. године у којем остаје при приговору недостатка пасивне легитимације на страни Републике Србије, представља доказ о томе да је Законском заступнику тужиоца омогућено учешће у поступку.

Такође цењени су наводи тужбе које је тужилац већ изнео у жалби да је модел из 1999. године необјективан из разлога што модел сачињен на основу налаза вештака

В.В. из 1993. године израђеног у поступку пред Општинским судом у Новом Саду у предмету П .../91 који представља саставни део списка који је сачињен на основу решења Покрајинске геодетске управе, број 952-89/80 од 25.03.1980. године. Неосновани су наводи тужиоца да предметне непокретности у складу са важећим Законом о јавној својини представљају јавну својину Републике Србије и да као такве не могу бити предмет располагања у овом поступку, јер је забрана отуђења прописана одредбом члана 72. Закона о пољопривредном земљишту, ово стога јер је стварна надлежност органа управе за решавање и одлучивање у првом степену на императиван начин утврђена у ставу 2. члана 96. Закона о задругама који је *lex specialis* у односу на Закон о јавној својини Републике Србије.

Због наведених разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/2009), одлучио као ставу 1. диспозитива пресуде.

Применом члана 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 74. истог закона, сходном применом члана 150. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” број 72/2011), а имајући у виду исход поступка, суд је захтев тужиоца за накнаду трошкова одбио и донео одлуку као у ставу 2. диспозитива пресуде.

Применом члана 67. Закона о управним споровима, а у вези члана 74. истог Закона, сходном применом члана 150. став 2., 154., и 163. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” број 72/2012...55/14), суд је захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора уважио и заинтересованом лицу досудио 16.500 за сасатав одговора на тужбу и 18.000 за приступ на рочиште, односно укупно износ од 34.500,00 динара применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12) са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате, у складу са чл. 277. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78...57/89 и „Службени лист СРЈ”, бр. 31/93...44/99).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 09.02.2018. године, III-2 У. 16618/15

Записничар
Весна Слијепчевић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JЗ